

Tale landsmøde 2017

Kære venner

Vi står ved en korsvej. Over for en afgørende armlægning om retningen for Europa og verden. Trump, Putin, Wilders, Le Pen og deres lige, puster til frygten og dyrker kaos - konflikt.

De nationalistiske højrekræfter er rigtig gode til én ting: At skabe had og splittelse. Men når det kommer til reelle løsninger. Reelle løsninger på verdens store udfordringer: klimakrisen, flygtningekrisen, ulighedskrisen, så har de ingen løsninger. Kun tomme ord.

Vi vil slås for en helt anden vej. Hvor vi dyrker frihed, håb, sammenhold og reelle løsninger på de store udfordringer. Med den forhenværende førstedame Michelle Obamas ord: " When they go low – we go high".

Når Trump underkender klimaforandringerne, så skal vi sætte højere klimamål. Når Trump og USA ser stort på international ret og vil tillade waterboarding, så skal Europa sige fra og stå fast på menneskerettigheder og et internationalt retssamfund. Når Gert Wilders og Le Pen puster til had og nationalisme. Skal vi dyrke fællesskab og samarbejde.

Lad os slås for vores værdier – fællesskab, frihed og ligeværd – og bekæmpe frygten, hadet og nationalismen.

Venstrefløjens rolle har altid været at sikre håb og forbedringer for de mange – håb om en bedre fremtid. Den historiske rolle har vi en pligt til at støve af – friske op. For der er i den grad brug for håb og forandring. Jeg vælger håbets vej. Vi vælger håbets vej.

Ja, venner - der er brug for SF.

Der er brug for en stærk progressiv venstrefløj i Europa!

Så derfor: Velkommen til SF's landsmøde. Velkommen til alle jer, der er med til at gøre SF til netop SF. Og med til at gøre et landsmøde i SF til noget helt særligt: SFU, faglige repræsentanter, udenlandske gæster, klimaaktivister og kandidater til kommunal- og regionsråd.

Og så en helt særlig tak og velkomst til de mange nye medlemmer. Vi har netop rundet 1.200 nye medlemmer siden årsskiftet.

I er så hjerteligt velkommen i SF.

Sammen kan vi få håbet til at spire i en ellers meget svær tid.

Det er længe siden håbet har været mere nødvendigt.

Jeg blev selv voksen i optimismens tid efter murens fald. Skyggerne som Berlinmuren havde kastet ned gennem Europa forsvandt. Troen på en bedre verden og en lysere fremtid spredte sig som ringe i vandet.

I dag er troen for mange erstattet af tvivl og mismod. Bliver i morgen bedre end i dag? Er der et velfærdssamfund, der samler mig op, hvis jeg bliver syg? Eller mister arbejdet? Vil klimaforandringerne gøre kloden ubeboelig for mine børn og børnebørn? Kan vi opretholde velfærden og vores danske værdier, hvis integrationen ikke lykkes? Kan den danske model overleve det nådesløse ræs mod bunden på et stadig mere ureguleret marked?

Spørgsmålene er mange. Tvivlen reel.

Men denne her tale skal ikke handle om frygt.

Den her tale skal handle om, hvordan vi kan sikre tryghed og optimisme.

Siden jeg stod på denne talerstol sidste år, har jeg været rundt i de fleste hjørner af vores fantastiske land. Jeg er blevet blæst omkuld af Vesterhavets skønhed ved Thyborøn. Har fyldt maven ved sønderjysk

kaffebord. Jeg er blevet lokket med lun brunsviger på Fyn – men holdt mig nu fra det... Nydt en kold øl på sydsiden på Vestegnen.

Jeg møder optimisme, virkelyst, masser af frivillige kræfter, der knokler for at gøre hverdagen bedre; på byggepladsen, i skolebestyrelser, hos Næstehjælperne, som besøgsvenner, i fodboldklubberne. Men jeg møder også store, reelle problemer og borgere, der savner politikere, der tør finde reelle løsninger. Der tør tage opgøret med konkurrencestaten. Med New Public Management-tyranniet, der udpiner ansatte og gør borgere syge.

Vi skylder hinanden at tage de store og nødvendige politiske kampe. Det betyder, at vi skal gøre op med nødvendighedens politik. Én gang for alle!

En gang for alle bryde med den liberalistiske forestilling om, at alle vinder på globaliseringen uden en stram styring af økonomien. Og vi skal sikre godt arbejde, et godt arbejdsmiljø og langt bedre mulighed for at prioritere familie og fritid over arbejde. Det skal vi kunne i de perioder, hvor vores børn er små eller har brug for tid til at være tæt på en syg ægtefælle eller give en ekstra hånd til en aldrende mor eller far.

Lad os i det hele taget bygge videre på alt det, der har gjort Danmark stærkt. Det betyder, at vi skal slå ind på en helt anden kurs, end den nuværende regering.

Lad os i stedet for at udsulte velfærden, gå den modsatte vej: Lad os investere i hinanden – i et markant velfærdsloft. Et velfærdsloft som SF igen og igen har kæmpet for. Et velfærdsloft, der betyder at vi alle bidrager lidt mere – men til gengæld sammen får en bedre velfærd.

[pause]

Findes der noget smukkere, end en lille rynket baby, der kommer til verden med et skrig, som markerer den første spæde start på et helt nyt

liv? Lad os da sikre, at der er nok hænder på fødegangene til at tage imod hende. Nok dygtige pædagoger på både blå, gul og orange stue. Bedre tid til hver enkelt lille unikke menneske i folkeskolen. For vores børn er jo unikke hver især.

Jeg kan selv huske første gang jeg skulle aflevere min datter i vuggestuen. Super dygtigt personale – men med den lille gnavende følelse i maven af – at de bare ikke var mange nok. For når to pædagoger skal tage sig af 12 små børn, der ikke har udviklet særlig meget sprog, som skal have skiftet ble, som skal have hjælp til at spise – og brug for at sove. Ja, så rækker de voksne hænder ikke langt. Og jeg ved, at jeg ikke er den eneste forældre, der har haft ondt i maven i den situation. Vores børn fortjener det bedste. Og lad os på samme måde også sikre, at alle ældre, får den værdige alderdom de fortjener.

[pause]

Ja, så skal vi sidst men ikke mindst, have den danske klimapolitik tilbage på sporet: 2016 slog for tredje år i træk historisk varmere rekord. Alarmklokkerne burde ringe for enhver.

Samtidig gør Regeringen benzinbiler billigere, elbiler dyrere og vil droppe investeringer i tog og busser. Det er et sort valg.

Når regeringens grønne ambitioner slet ikke rækker, selvom vi allerede nu ved, at vi får brug for nye investeringer i havvind, hvis vi skal sikre fremtidens energiforsyning, så er det ikke kun et sort valg. Det er et uklogt valg.

Vi skal sætte turbo på den grønne omstilling. Det ændrer aftalen om fortsat olie- og gasudvinding i Nordsøen intet på. Vi har præcis de samme ambitioner. Men desværre også udfordringer. 95 pct. af vores transportsektor er fortsat afhængig af olie og gas. Bilerne skal stadig på

gaden i morgen. Derfor stod valget ml. øget eksport fra Rusland og Saudi-Arabien. Eller fortsat udvinding i Nordsøen og dermed fortsat indtægter til velfærd, togfond og grøn omstilling, så vi netop kan bygge flere vindmøller, flere solceller, sikre el i varmeforsyningen. Og regningen for ombygningen af Tyra, ja den betales af erhvervslivet og olieselskaberne. Med rente. Rimeligt nok.

Det er efterspørgslen på olie og gas vi skal nedbringe. Afhængigheden – ikke mindst i transportsektoren, vi skal sætte ind over for. Det er også derfor vi er i gang med en elektrificering af vores jernbaner. Og netop med penge fra indtjening fra Nordsøen. Vi skal sætte ambitiøse klima og skrue op for elektrificeringen. Så når regeringen går den modsatte vej, så er det et bevidst sort valg.

Og når man tillader landbruget at udlede mere gift og forurening og nægter at rydde op i gamle giftgrunde som Høfde 42 – ja, så sender man endnu engang regningen videre til vores børn og børnebørn.

Desværre lever regeringen på alt for mange områder op til sit navn. V-L-A-K, som regeringen jo kaldes, står åbenbart for Virkelig Lave Ambitioner Konkretiseret.

Den gode nyhed er jo så, at vi kan gøre noget ved det. VLAK skal erstattes med håb, drømme, store ambitioner og konkret handling.

På den anden side af Atlanten er Donald Trump på mest skræmmende vis ved at indfri sine valgløfter. Han har erklæret krig mod den frie presse. Han tror ikke på klimaforandringerne. På videnskaben. Han håner kvinder og taler imod helt basale rettigheder, som retten til egen krop og pressefrihed.

Han taler i det hele taget splittelsen og hadets sprog. Han puster til en skrøbelig international orden med et Kina og et Rusland, der har brug for at vise handlekraft på den internationale scene, og desværre har han magt, som han har agt. At en utilregnelig præsident som Donald Trump egenrådigt kan trykke på den røde knap, kan knække selv den mest ukuelige optimist.

Der har derfor aldrig været mere brug for et stærkt europæisk samarbejde, der kan danne modpol til Trumps tosserier og bolværk mod de populistiske højrekræfter i Europa.

Desværre er opbakning til det europæiske projekt under pres. Vælgerne i Storbritannien har allerede talt, og hvis Marine Le Pen bliver valgt om mindre end en måned, så risikerer Frankrig at gå samme vej. Det kan blive enden på EU.

Og hvad man end mener om EU og behovet for reformer og justeret politisk kurs, så tror jeg, at det kan blive møg hamrende farligt, hvis hele EU-samarbejdet skvatter sammen.

Jeg forstår ikke folk på venstrefløjen. Som aktivt er med til at puste til korthuset i en tid, hvor det ikke bliver venstrefløjen, men derimod en stærk højrefløj, som kommer til at diktere de fremtidige spilleregler i Europa. Det bliver nationalisme, fremmedhad, splittelse. Det bliver de store lande, som undertrykker de små. Den helt forkerte vej – og en vej som venstrefløjen aldrig burde bevæge sig ned af.

Som SF kæmper vi i den grad for regulering og forpligtende internationalt samarbejde. Det skal ikke afvikles. Derfor er det højrefløjen og deres politik vi skal bekæmpe – ikke fælles europæiske spilleregler og samarbejde.

Jeg tror ikke løsningen er, at skælde ud på den engelske befolkning eller råbe af Le Pens støtter. Det er tværtimod på tide, at vi ændrer den politiske kurs i det europæiske samarbejde. At et flertal af EU-landene vågner op og begynder at lave social genopretning.

EU svigtede under den økonomiske krise. I stedet for en solidarisk krisepolitik, pressede man en liberalistisk reformpolitik igennem med fattigdom og massearbejdsløshed som konsekvens. Da flygtningekrisen eksploderede på grund af krigen i Syrien, røg EU-landene i totterne på hinanden i stedet for at sikre ordentlig kontrol og behandling af asylansøgere ved de ydre grænser. En retfærdig fordeling af de ulykkelige mennesker på flugt fra krig og nød.

Der er rigtig mange grunde til ikke at knuselske EU. Men der er også mange grunde til at tro og håbe på, at vi kan ændre unionens politiske kurs, hvis venstrefløjen fortsat presser på og vinder opbakning.

Det er jo i den seneste tid lykkedes at styrke kampen mod skattesvindler markant. EU har lagt pres på store amerikanske virksomheder, så skattebetalingen foregår her – og ikke på Cayman Island.

På klimaområdet gik EU forrest – og underskrev Paris aftalen som nogle af de første. Og Unionen er i gang med at sikre klimamål for 2030. Godt ikke mindst for presset på den danske regering – for ellers kommer de aldrig i klimatøjet.

For SF er der fire afgørende pejlemærker, der skal få EU tilbage på sporet og styrke den folkelige opbakning.

For det første skal vi styrke reguleringen af finanssektoren og indsatsen mod skattely. Når almindelige borgere oplever, at grådighed bliver belønnet, mens de selv skal udvise mådehold og holde tilbage med lønkrav, så ulmer utilfredsheden. Det er klart.

For det andet skal vi styrke de ydre grænser, styrke modtagelsen og fordelingen af flygtninge og sætte ind med en storstilet Marshall-plan til nærområderne.

Og lad mig i den forbindelse så lige sige et par ord om den meget omdiskuterede "Nødbremse". Selvfølgelig skal alle have en fair og ordentlig asylbehandling – også hvis det ulykkelige skulle ske, at Schengen og Dublin-systemet brød sammen.

Det kan så midlertidigt sikres ved at foretage asylbehandlingen ved den danske grænse. Har man ret til asyl, så får man det. Men kan den samme beskyttelse ydes i Tyskland, så kan den blive det. Selvfølgelig skal vi løfte opgaven i fællesskab.

I lovforslaget står det også klart, at barnets tarv står højest, så det var vores klare vurdering, at der var styr på behandlingen af uledsagede flygtningebørn. Her gjorde vi ikke vores forarbejde godt nok. Og det skal jeg være den første til at beklage.

Vi lyttede til mange af jer. Vi lyttede til Inger Støjberg. Og så blev det helt klart, at vi ikke kunne garantere, at børn ikke blev kastbold ml. ex Tyskland og Danmark for at få den nødvendige beskyttelse og tryghed.

Det kan vi selvfølgelig på ingen måde leve med. Derfor håber jeg da også meget på, at de andre partier vil flytte sig i lovbehandlingen. Så vi kan slå helt fast, at børn undtages fra reglerne. Sker det ikke, kære venner, så stemmer SF selvfølgelig nej! Sådan er det.

For det tredje skal EU være bannerfører for en progressiv klima- og miljøpolitik. Luftforurening, forurenede havvand stopper jo ikke ved den internationale søgrænse. Vi har brug for klare regler, som sikrer natur, mennesker og miljø.

For det fjerde skal EU i langt højere grad understøtte de nationale velfærdsstater. Alt for længe har vi sikret arbejdskraftens fri bevægelighed uden at sikre ordentlig regulering. Det holder ikke. Fri bevægelighed kræver målrettet indsats mod social dumping og værn mod misbrug af de nationale velfærdsmodeller.

Sammen skal og kan vi presse på for at ændre kursen for det europæiske samarbejde. Vejen der hen bliver ikke nem, men vi har – mere end nogensinde før – brug for, at alle gode kræfter står sammen.

Udviklingen – i Europa og i USA – er også et wake up call til os danske politikere.

I USA er forskellen på, hvem der har glæde af globaliseringen, øget frihandel og velstandsstigningerne enorm. Langt større end i Danmark. Men forskellen vokser også herhjemme.

Alt for mange oplever at deres arbejde forsvinder, den lokale skole, politistationen og sygehuset er lukket. Der er ikke længere altid et sikkerhedsnet, der samler én op, hvis man falder. Fundamentet smuldrer.

Trump's politik løser på ingen måde noget som helst. Men bekymringen hos befolkningen er jo reel. Den skal vi tage alvorligt. Vi skal modvirke øget opsplittning. Sikre et Danmark, der hænger sammen. Alle skal med – uanset baggrund og postnummer. Det er en klassisk venstrefløjssanalyse. Klassisk venstrefløjspolitik.

Regeringen har netop nu gang i det stik modsatte. Færre pædagoger og sygeplejersker, højere pensionsalder, lavere kontanthjælp for fattige børnefamilier, lukning af uddannelser uden for de store byer.

Ja, faktisk så må jeg sige, at jeg ager til beundrer Lars Løkke – jeg beundrer ham virkelig – for tænk at han igen og igen kan sige, at han vil bevare velfærdsstaten uden at begynde at fnise.

Vi står midt i en ny værdikamp. En værdikamp som vi kæmper for at vinde.

For nogle er globaliseringen en ekstrem fordel, der giver galoperende lønninger. Skaber mulighed for morgenmøde i Shanghai og weekend i Rio. Verden bliver større. Mulighederne mange. For andre er globaliseringen en mere teoretisk gevinst.

Det kan godt være, at alle kan købe billigere fjernsyn og servere asparges fra Peru hele året rundt. Men hvad hjælper det, hvis jobbet ryger. Hvis slagteriet rykker til Tyskland. Eller arbejdet bliver overtaget af en fra Rumænien eller Estland, som presses til at arbejde uden overenskomst? Hvad hjælper det, at gennemsnitslevealderen stiger, hvis man selv er nedslidt længe før man når pensionsalderen?

Derfor duer det ikke at stirre sig blind på et gennemsnit i et regneark og ignorere virkeligheden, som den udspiller sig for rigtig mange mennesker.

For nylig talte jeg med en murer, der efter 35 år på arbejdsmarkedet, ikke længere kan arbejde. Ryggen er smadret og armene kan han ikke løfte højere end brystkassen. Han må tage smertestillende medicin for at komme ud af sengen om morgenen og piller for at holde smerterne ud om natten. Alligevel er han ved at blive arbejdsprøvet.

Det kan godt være, at han i teorien har ti procents arbejdsevne tilbage, men realiteten er jo, at han burde kunne trække sig tilbage efter et alt for hårdt arbejdsliv. Et godt eksempel på, at folk presses langt ud over kanten.

Vi skal i stedet træde et skridt tilbage og styrke trygheden på arbejdsmarkedet. Alle bør kunne trække sig tilbage efter et slidsomt arbejdsliv på en værdig måde.

Når man så samtidig skærer ned på den nære velfærd, bliver det til en giftig cocktail, som i den grad skaber sprækker og utryghed i vores fælleskab. Så er det da ikke mærkeligt, at mange af de danskere, jeg møder rundt omkring i landet, har mistet troen på, at politikerne er til for dem. De har jo ret.

Vi er nødt til at brede velstanden og væksten ud til hele landet. Ellers knækker det over og opbakningen til politikere og det politiske system krakelerer. Globalisering og frihandel er en god ting, men det skal reguleres langt mere effektivt, så vi sikrer lønmodtagerrettigheder, sundhed og miljø.

Vi foreslår derfor i dag, at vi investerer i at skabe 40.000 nye produktionsarbejdspladser i hele landet. Hvis vi skal ruste os til fremtiden. Så skal vi investere i nye job og erhverv, som kan erstatte de gamle, som forsvinder. Det skal kombineres med en beskæftigelsespolitik, der hviler på et solidt princip om, at der er plads til alle – brug for alle.

40.000 arbejdspladser til både faglærte, ufaglærte, akademikere. Det er jo de røde, der sikre grønne jobs til de blå kedeldragter!

En stærk privatsektor er et af velfærdssamfundets hjertekamre, men den vokser ikke frem af ingenting, selvom borgerlige politikere hårdnakket påstår det modsatte. Vi ved, at kloge investeringer, kloge prioriteringer fra samfundets side – skaber jobs. Bare se på det danske vindmølleeventyr. På de innovative høreapparatsfirmaer. På den stærke danske vandsektor, der buldrer derudaf. Så lad os fortsætte det stærke arbejde – satse på vores styrkepositioner. Fremtidssikre de danske

arbejdspladser og det danske erhvervsliv til den fjerde industrielle revolution, som så småt allerede er i gang.

Og det skal være arbejdspladser i hele Danmark – ikke kun i storbyerne!

Nullernes mange reformer tog hårdt på de små lokalsamfund i landdistrikterne. Rådhus, retsbygninger, biblioteker og politistationer forsvandt. Busruter blev nedlagt. Folkeskoler faldt for sparekrav. Mange af de servicefunktioner, som vi er afhængige af hver eneste dag, flyttede til de store byer. Borgerne i landdistrikterne betalte prisen.

Det er på tide, at vi sætter mennesker før regneark.

SF vil sørge for, at man kan bo i alle dele af Danmark. Derfor har vi foreslået, at oprette 25 lokale velfærdscentre i mindre byer rundt om i landet.

Vi vil samle nogle af de funktioner, som ellers er forsvundet, i servicecentre. Her kan man måske hente sin medicin, låne bøger, møde jobkonsulenten eller socialrådgiveren. Hente sin post eller komme i kontakt med politiet. Her skal det også være langt nemmere for områdets borgere at få lokale initiativer til at blomstre. Lave en biograf, en gårdbutik eller noget helt tredje afhængig af behov og den lokale fantasi.

Vi kan og skal sikre et Danmark, der hænger bedre sammen.

Og vi skal i det hele taget gøre meget mere end denne regerings udflytning af arbejdspladser... selvom jeg da må anerkende, at hvis nu, vi flytter Integrationsministeriet til Thyborøn, så vil det da give en markant omsætning i Havnebageriet med Støjbergs behov for kage...

Jeg er glad for, at Socialdemokraterne med Mette Frederiksen i spidsen sammen med os – også ønsker at bekæmpe den stigende ulighed i vores land; mellem by og land - mellem rig og fattig.

Hun skrev for nogle måneder siden en fremragende kronik om, at kapitalismen er blevet syg. At den sociale kontrakt skal styrkes og langtidssikres. Det er gode takter. Vigtige konklusioner. Dem vil jeg gerne kvittere for og sige, at SF er med. Men det må ikke blive ved de flotte ord. Lad os sammen følge de fine ord op med handling efter næste valg.

Lad os sammen sikre, at Danmark tilslutter sig rækken af lande i EU, som arbejder på at indføre en skat på spekulation.

Lad os sammen sikre, at der er pædagoger nok på rød og blå stue ved at indføre minimumsbemanding i vuggestuer og børnehaver.

Lad os sammen sikre, at skatterabatten til rige arvinger rulles tilbage, så vi kan rive kontanthjælpsloftet ned.

Lad os sammen lukke Moderniseringsstyrelsen og erstatte den med en Styrelse for godt arbejde og afbureaukratisering.

Lad os sammen slå et kæmpe hul i uddannelsesloftet, så alle unge igen får muligheden for at uddanne sig – også selvom de vælger forkert første gang.

Og lad os sammen få klima- og miljøpolitikken tilbage på sporet, inden det er for sent.

Så er jeg helt overbevidst om, at vi sammen kan få Danmark på ret køl igen. Det skaber håb for fremtiden!

De unge der møder mig på min rundtur i Danmark, de hænger ikke i håndbremsen, når det handler om en ambitiøs klima- og miljøpolitik. De

unge, de undrer sig, når Lars Løkke tillader landbruget at forurene mere. Når Regeringen gør elbiler dyrere, når Regeringen dropper Danmarks ambitiøse klimamål.

Min egen bonusdatter Andrea hun er blevet vegetar. Ikke fordi hun ikke kan lide kød – det ku' hun. Nej – hun vil oprigtig gerne bidrage til et mindre CO2 udslip – og hun er ikke alene.

De unge ved godt, at Løkkes regering taler fortidens sprog. De ville ønske at deres første bil kunne blive en elbil, for de ved, at benzin og dieslbiler ikke hører hjemme i fremtidens samfund. De forstår ikke, at de stadig finder antibiotikabøffer i køledisken. De kræver rene fødevarer og høj dyrevelfærd. Og de er måske i gang med at overveje, om de sidste kulkraftværker skal bruges til koncertsteder eller sportshaller.

Vi står i den absurde situation i dag, at det politiske system holder en teknologisk udvikling tilbage, som drøner derudaf. Vi kan i dag hive varmen ud af luften, ja selv frostklar luft, og varme husene op. Vi kan hive gas ud af spildevand og bruge det som alternativ til de stinkende og sundhedsskadelige dieselbusser.

Fremtiden kan blive fantastisk, men det kræver, at vi tænker grønt – ikke sort. At vi handler stærkt og ambitiøst og hurtigt.

Vi gjorde det, da hullet i ozonlaget voksede. Her satte verdens ledere sig sammen og forbød freongasser. Der lød skrig og skrål og dommedagsprofeterne mente, at det ville smadre hele køleindustrien.

Vi ved jo godt, hvordan det siden er gået. Industrien omstillede sig og det var sågar to danske køleskabsproducenter Gram og Vestfrost, der gik forrest og viste vejen. Og skabte massevis af jobs i Danmark ved at turde satse på den grønne omstilling. Det samme gjorde vi, da vi i 1970'erne på grund af oliekrisen begyndte hele omstillingen af vores energisystem.

Det er jo netop det, vi kan her i Danmark. Vise vejen. Derfor er det så tudetosset, at det blå – eller skal vi ikke være ærlige og sige; sorte Danmark – forsøger at skærme Danmark med læhegn mod den grønne omstilling, mens resten af verden bygger vindmøller.

Vi står over for et kommunalvalg. Et vigtigt et af slagsen.

Mange af jer, der er til stede i dag, er allerede godt i gang med at støbe kuglerne. Mærkesager formuleres, der bliver produceret flyers, events, planlagt borgermøder. Det er fuldtidsarbejde at være SF'er i denne her tid. I skal vide, at i gør et fremragende stykke arbejde.

Hvis vi skal få et godt resultat til november, kræver det knofedt og sammenhold. Det bliver hårdt. Men det bliver også sjovt.

For ikke så lang tid siden mødte jeg Kåre i Aarhus. En ung mand med livet foran sig og frit valg på alle hylder. Der var Kåre ikke måneder tidligere.

Han var bekymret. Det hele så lidt sort ud. Heldigvis fik han hjælp af en dygtig psykolog, og efter blot fem samtaler var han et helt andet sted.

Nu skal han være far, og han glæder sig. Alt er ikke perfekt, men han er bedre rustet til at skubbe de små og store sten væk. Sten som han ellers måske havde snublet over.

Kåre kom til psykolog takket være SF's forslag om gratis psykologhjælp til unge. Et forslag, der begyndte som en mærkesag for SFU og som siden er blevet spredt ud til mange flere kommuner end Aarhus. Takket være jer - takket være SF'ere over hele Danmark – har mange flere unge – lige som Kåre – fået hjælp.

Jeg har lyst til at komme med et andet eksempel på den kommunale virkelyst!

Lolland, Assens, Kolding, Randers, Silkeborg og Helsingør. Det er ikke fordi jeg vil teste jer i Danmarks geografi. Det er navne på kommuner, hvor SF har sat fleksibel arbejdstid på dagsordenen. Et forslag, som i København betyder, at ansatte selv kan bestemme deres arbejdstid. Så en sosuhjælper kan få mere økonomisk frihed ved at skrue op for arbejdstiden. Så en sygeplejerske kan arbejde lidt mindre, mens børnene er små.

På få måneder blev forslaget fra København foreslået i 23 kommuner. Et lille skridt i den store kamp for at give lønmodtagere ret til at bestemme mere over eget arbejdsliv. Et stort fremskridt for den enkelte sygeplejerske og sosuhjælper. Og for muligheden for mere tid til familien, mens børnene er små.

Det her er to eksempler på, hvor meget, der rent faktisk kan lade sig gøre, når man smøger ærmerne op og lægger pres på i forhandlingslokalet. Når ikke man vare sætter sig på bagerste række med nej-hatten på. Eller nøjes med harmdirrende opdateringer på de sociale medier.

SF har hjemme i spændingsfeltet mellem visionerne og de små dagligdags politiske sejre. Vi forbinder de vilde ideer med de lavpraktiske resultater. Det er det, SF jeg kender. Det SF, jeg elsker. Det er SF's DNA.

Det er i høj grad det kommunalpolitiske SF. Hvor man nogle gange også er nødt til at tage ansvar for svære beslutninger, men til gengæld kan varme sig, når der jubles blandt forældre og børn, fordi der kommer lidt flere penge til børnehaverne, en ny legeplads eller morgenmad til sultne skoleelever.

SF'ere er altid klar til at tage ansvar. Hvis mulighederne er til stede for at skabe fornuftige resultater og fremme vores politik. For ellers med Aksels Larsens citat: så skal man hellere forlade politik og i stedet dyrke kål...

Men selvfølgelig; magten må aldrig blive et mål i sig. Det handler om politik, visioner og mulighederne for at fremme dem.

I har netop skabt vigtige resultater i alle de kommuner, hvor vi er repræsenteret. Vi har brug for flere af jer til november. Det er jo her, at velfærden leveres.

Det er her de dygtige folkeskolelærere, de omsorgsfulde hjemmehjælpere, de kompetente pædagoger møder borgerne og gør en forskel hver eneste dag – hvis altså de har de rigtige rammer.

Det er her den progressive miljøpolitik bliver lavet, her der ryddes op efter forurening og her der forebygges mod oversvømmelser.

I kender John Mogensens landeplage om Dybbøl Mølle, der maler helt ad helvedes til... Jeg kom til at tænke på sangen for nylig... for kan vi ikke blive enige om, at der i den grad er noget i toppen, der trænger til at blive skiftet ud?

Den skrantende venstre-regering blev udvidet til en trekløver-regering. Og selvom det selvfølgelig er smukt, når selv liberalister indser, at man ikke kan klare sig alene i verden, så lad os gøre en ende på den ved valget.

Lad os derfor lave en aftale her i dag... Hvis I starter med at skifte de blå ud i kommuner og regioner til valget i november. Så lover jeg at gøre arbejdet færdigt ved næste folketingsvalg, så vi kan få Lars Løkke smidt endegyldigt på porten og få en ny, rød grøn regering i Danmark.

Rigtig godt landsmøde!